

Podivné setkání v květnu 2006

Na Vlhošť jsme dorazili zrovna ve chvíli, kdy zapadalo slunce. Překvapilo mě, že na skále seděl jakýsi chlapík. Obvykle tu není ani noha i když je tu krásně. Neznámý měl na kolenou rozevřený sešit, kam si něco zapisoval. Aspoň mi to tak připadalo. Napadlo mě, jestli to není ochránář.

To už dorazil i zbytek osady. Šerif Rony zahlaholil „Ahoj, kamaráde“ a podal mu ruku. Dozvěděli jsme se, že neznámý se jmenuje Hynek. Při zalamování palce se napoprve trochu zarazil, ale pak už mu to šlo docela dobře.

Vedle ležela smotaná deka převázaná řemenem a cosi jako žracák. V sešitě jsem bezpečně poznal typickou siluetu Bezdězu. Další obrázek jsem mohl porovnat s reálem. Pohled z Vlhoště. Tedy, kreslit umí, pomyslel jsem si. Bude to vandrák jako my, i když trochu zvláštní. Měl jsem dojem, jakoby vystoupil z nějakého filmu. Nebo z jiné doby.

Chvíli jsme koukali na to nejkrásnější divadlo světa, tak nějak spříznění společným pocitem. Když představení skončilo, navrhli jsme Hynkovi, aby šel s náma na kemp.

Zaklapl „cancák“ a šli jsme. Všiml jsem si nápisu na deskách: Hradu spatřeně.

„Jó, kamaráde, to není tříhvězdičkovéj hotel. To není ani pětihvězdičkovéj, když je jasno, tak nejmíň tisícihvězdičkovéj“, vykládal cestou Ferda. Na kempu nás Hynek překvapil, když rozdělal oheň křesáním. Vypadalo to, že ho takhle dělá běžně. Ešus ani jinou nádobu neměl. Ze žracáku vytáhl kus domácí slaniny. Shodli jsme se, že lepší jsme ještě nejedli. Alex mu podala hrnek s čajem. Sedělo se kolem ohně, povídalo a vařilo, prostě normální kempovní pohoda. Rony vytáhl kytaru a zahrál pár písniček. „Hraješ?“ podal kytaru Hynkovi. Ten chvíli zaváhal a pak zahrál a zvučným barytonem zazpíval nějakou lidovku o nešťastné lásce. Byla to nezvyklá, ale docela vítaná změna.

Vzpomínali jsme na loňský velký vandru a plánovali letošní. „Kde ty jsi byl loni na velkém vandru?“ zeptal se Hynka Rony.

„Loni v létě jsem šel přes Budějice, Linec a Salcburk do Benátek a pak lodí do Terstu.“

„Šel do Benátek? To jako celou cestu pěšky? To seš kamaráde teda dobrej. A kam jedeš letos? My jedeme do Rumunska, dokud to tam ještě za něco stojí. Jestli chceš, můžeš jet s náma.“

„Jak rád bych jel s vámi! Ale nelze. Moje holka když jí, krmí dva!“

„Takže se budeš ženit?“

„Už je to tak,“ povzdechl si.

„Nevypadáš z toho nějak nadšenej...“

„Lori a já jsme tak jiní... Je hezká, ale hloupoučká. Nevím, jestli s ní budu šťasten - a ona se mnou. Nezná ani dobře česky.“

„No jó, tak to dneska chodí - každěj pes jiná ves. Však ona se to naučí. Ty jí to naučíš. Houbař, jeden náš kamarád si vzal Ukrajinu a do roka uměla česky, jak když bičem mrská.“ těšil ho Ferda.

Roverky Hynek moc neznal, zato Kokořínsko dobře.

Blížila se půlnoc a kolem ohně začaly kolovat všelijaké záhady a okultní historky.

„Přišel jsem na hrad Houska,“ vykládal Hynek. „Říká se, že je tam díra do pekla.“

Našel jsem jeskyni a odvážil se dovnitř. Vedla stále dolů. Uslyšel jsem rachot obrovský. Když jsem přišel k sobě, byl jsem v pekle - nebo ve snu mátožném.

Podmračené nebe potažené jakousi sítí pavučin, slunce nevidno. Všude strašný hluk, lomoz, prach a čoud, sotva jsem dýchat mohl. V útesech vyhlodaná doupata plála nadpřirozeným jasem. Kostliví netvoří se vypínali nad vrcholky bradel, porostlých sežehlými křovinami - ratolesti nevidět. Bytosti lidské, s lícemi změněnými, začasté nevidomé, chvátaly v zástupech.

Obludy jakési strašné s očima ohnivými vsávaly a polykaly ty nešťastníky. Pekelných nástrojů jsem se nebál, po chvíli jsem přivyknul, dalo se jim utýct - zatracenců jsem želel, že se v hořkém chvatu míjejí, na sebe nepromluví, bez pousmání, bez pozdravu. Talácel jsem se valícím davem, nikdo si mě nevšiml, až dívčina jakási zářivá co anděl, ve zlatých vlasech černou čelenku obepínající tvář, pousmála se na mne. Přistoupil jsem k ní v zoufání svým pravím: „jsem v pekle?“ Zavrtěla hlavou, já se leknul, že mi nerozumí. Tu sňala z hlavy tenkou pásku, já se opakoval, smála se, řkouc po česku zpěvavým hlasem, ale s divným přízvucením „To si myslí mnohý...Po světě je hůř.“ Sáhla na skříňku, co u boku nesla, odklopila víko - já uzřel živý obraz, ty vidiny se měnily a přelévaly, na nich skutečné peklo horoucí...„Jestli toto není peklo, kde tedy jsem?“ táži se vyjeven...„V Praze přece.“

„Který letopočet?“ „Dva tisíce šest“, pronesla, zakroužila prstem po čele a zmizela.

Utíkal jsem pryč z toho pekla, jedna z menších oblud na mě řvala a troubila, bál jsem se, že mě také spolkně. Nějaký člověk uvnitř na mě hrozil a zvedal prostřední prst. Běžel jsem, co mi síly stačily, až jsem padl na zem. Když jsem se probral, byl jsem v lese. Skály kolem, oudolí krásné, myslel jsem, že jsem u Housky. Ale poznal jsem, že jsem zbloudil. Šel jsem stále dál, až jsem uviděl kopec a na něm skály jako obrovské sochy. Napadlo mě vylézt nahoru a rozhlédnout se po krajině. A pak jste přišli vy. Jak jsem byl rád, že mohu znovu mluvit s lidmi, s přáteli, svobodnými poutníky jako jsem já!“

„Dobřej fór, uplivnul si Ferda po straně. „Jakej by asi měl bejt rok?“

„Jo, hotovej baron Prášil, moh by psát scénáře k fantasy filmům“, přisvědčil Rony. „Snad mu to ta holka nebaští, viděl jsi, celou dobu hltala každý jeho slovo.“

Spát jsme šli až kolem třetí ráno.

Probudil mě nějaký šramot. Zdálo se mi, že jsem spal tak sotva hodinu. Korunami stromů se draly pod převis sluneční paprsky. Ferda vedle pokojně oddechoval. Zato Rony zmateně pobíhal po kempu a nadával. „Alex s Hynkem zmizeli!“, sdělil mi bezradně...„Já mu rozbiju hubu, takhle mi zblbnout ségru !

Co si o sobě myslí, doma má těhotnou holku a to mu nebrání, aby si klidně nabalil druhou.

„Ježíšmarjá, Rony neblázní!“ zívnu. Koukej, Alex tu má věci. Asi se šli jenom projít... Však ona se vrátí. Hynek je trochu divnej patron, ale to - jak se tomu říká - charisma, to on má, ne?“

„Jo. Až moc. Myslíš, že jsem si nevšim, jak na ní celej večer kouká?“

On jí snad těma očima uhrnul.“

Spát už se stejně nedalo a bylo by to škoda, začínal krásný den.

Vylezl jsem ze spacáku a začal dělat oheň.

Po chvíli se objevila Alex. Nesla si cancák, na tváři zasněný úsměv.

Na Ronym bylo vidět, jak se mu ulevilo. „Hynek vás všechny pozdravuje, musel už jít“, hlásila Alex. Říkal, že mu s náma bylo fajn a že by se s náma všema ještě někdy rád setkal. Je to zajímavěj člověk, co? Ale ta jeho Lori to s ním nebude mít snadný...

Svěřil se mi, že taky občas píše. Doporučila jsem mu, aby to určitě zkusil do Trapsavce.

Jo, napsal mi do cancáku. Ještě jsem si to nestačila prohlídnout.“

Otevřela cancák. Shlukli jsme se kolem ní včetně Ferdy, který se mezitím probudil.

Uviděl jsem jemnou linkou vykreslený obrázek Vlhoště a pod ním úhledným, ale energickým písmem:

Dalekát' cesta má

Marné volání!

Aki

foto Komár

Jára Cimrman, zakladatel srubů ?

Na chvíli opustíme pohupující se nejistou půdu torzovitých informací mistrova nalezeného deníku a vrátíme se do sedmdesátých let minulého století, kdy byl předními českými cimrmanology objeven níže citovaný dopis.

V dopise Cimrmanovy platonické přítelkyně C.D. - R., adresovaném její přítelkyni D.V. D. se objevila pasáž, které cimrmanologové, vyjma profesora Smoljaka, Svěráka a Čepelky, dosud nevěnovali sebemenší pozornost. Citujeme : „ Zavřu – lí oči, vidím to před sebou jako včera: slunkem proteplené pískové lože s bílými pelestěmi pískovcových skal, pokrývkou blankytná modř nebes a vůkol rudý vřes... Tu ptáček přišel ke mě pít, snad polední to sen, ten ptáček za dne bílého, já vzdávám se mu v plen... Drahá Drahuško, byla to, nehanbím se Ti upřímně doznati, vždyť jsi mou dlouholetou nejbližší držkou (zde pisatelce zřejmě vypadla v rozrušení samohláska „u“ – autorova poznámka), byla to BOMBA! STYK, o jakém se mi nesnilo ani v nejtajnějších dívčích snech mého bouřlivého dospívání, Drahuško.“ Konec citátů.

Rozmáčené stránky Rukopisu Roverského nedávají na otázku, zda se výše uvedená pasáž týká Járy Cimrmana, jednoznačnou odpověď. Z neúprosné logiky zapsaných slov a následných dějů však nelze než vyvodit, že jmenovatelem i čitatelem životního zážitku paní C.D.- R. byl opravdu náš Velikán a že jej tento platonický náznak vztahu s paní C.D.- R., včetně platonické příhody v lůně (přírody), nezanechal lhotejným. Posuďte sami zápisy ze strany 42 – 45 : „...žhavé léto již končí a podzim se hlásí chladem jasných rán ... v tom ránu procházím se sám a sám .... Bude potřeba ho postavit .... dřevo není nouze .... bez kamen .... pojmenovat .... vhodný ... Bombastyk ....“ Domníváme se, že rozluštěné torzo textu dává přesvědčivou odpověď. Ano, prvním tvůrcem Bombastiku byl prokazatelně Jára Cimrman. Ať již bylo důvodem jeho počínu cokoliv, vykonal další záslužný čin na poli rozvoje českého trampingu. V druhém plánu pak svým příkladem, soudě ze zápisu v kempovce na Kajmánu, ovlivnil pojetí českého trampingu na dlouhá, dá se říci, staletí...
Ent

Pokračování příště - O pravém původu jména Roverky